

Verzopen katjes

Dat het leven van een fotomodel niet altijd 'over rozen' kan gaan, vermoedde ik wel. Dat ik er niet voor geboren ben, weet ik nu zeker. Samen met mijn maatjes José en Mayra van New Energy Movers een dagje op stap met Stef de fotograaf. Na een presentatie over onze visie, de finishing 'make up', geleuter over het weer, de juiste kleding en de 'gewoon zoals we zijn' uitstraling, gingen we dan eindelijk op pad. Op zoek naar de juiste locaties, op zoek naar beweging, want we zijn tenslotte Movers.

Poseren is fun, is spelen met elkaar maar toch bovenal een intens vermoeiende bezigheid. Hoofd omhoog, hoofd vooruit. Buik in, borst op, voeten zus en voeten zo. Handen hier, handen daar. Persoonlijk vond ik dat het meest moeilijke, waar laat je in hemelsnaam je handen? Hoe hangen die dingen normaal dan eigenlijk? Met de minuut en met iedere promotiekiek steeg het meligheidsgehalte. En ook onze professional lag zo nu en dan behoorlijk in een deuk. Stef kreeg zwijgplicht en we vroegen ons af hoeveel sessies therapie hij nodig zou hebben na een dagje met ons.

Stef is fotograaf, maar sommige mensen denken dat hij plastisch chirurg is. Of dit wat minder kan en dat wat meer. Stef vond onszelf wel meer dan genoeg. Hij had er zijn handen vol aan. Die arme Stef. En arme wij. Met de hakken door de modder om bij dat prachtig mooie bruggetje te komen. De kou in zonder jassen want dat kan echt niet. Poseren midden op de weg, gillend opzij manoeuvrerend voor het voorbijgaand toeterend verkeer. Verbazend gelonk uit een busje, starend naar drie dames en een fotograaf, rennend voor hun leven om het kiekje met de regenboog te halen. Poseren, poseren, lachen, lachen en weer rennen om het droog te houden. Hup één twee drie, bij het fitnesscentrum naar binnen. Fietsen dames en blijven bewegen, vooral blijven bewegen!

Naarmate de dag verstreek begonnen we steeds meer op 'verzopen katjes' te lijken. Auto in, auto uit, spiegeltje spiegeltje en maar weer rennen door de regen. Schuilend met mijn kop onder de jas van José en maar blijven lachen, vooral blijven lachen. En de mensen maar naar ons staren, je zag ze denken; 'waar zijn die dan toch mee bezig?' En wij maar gillen en lachen dat Stef ons aan het plastificeren is, van onszelf tot verzopen katjes!

Nathalie van Spall
nathalie@mana.nl, info@mana.nl
076-5339108